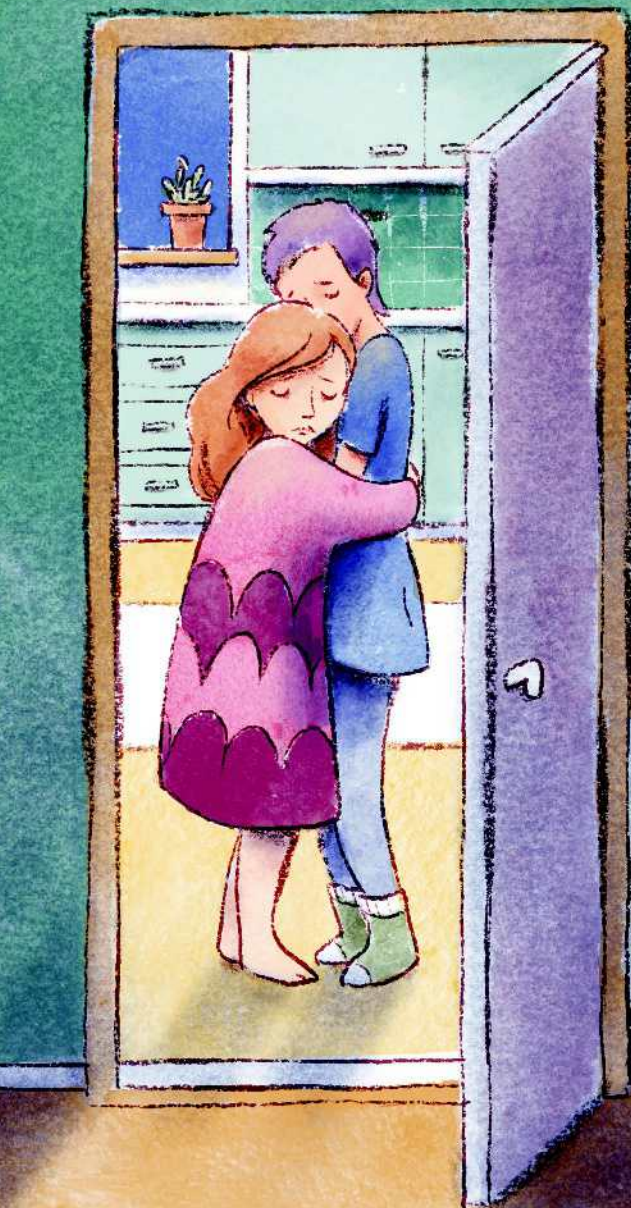

Heti herätessään Sisu tunsi, että jokin oli pielessä. Ei ollut puuron tuoksua, ei astioiden kilinää. Ei mamin ja äidin iloisia ääniä. Pikkusisko Salli sentään tuhisi sängyssään.

Sisu kurkisti keittiöön. Mami halasi itkevää äitiä. Mitä oli tapahtunut?

”Sisu kulta”, äiti nyyhkäisi. ”Tulisitko syliin?”

Sitten äiti kertoi jotain kamalaa. Sisun ja Sallin eno Amos oli kuollut.

Sisun oli vaikea ymmärtää. Hän ei sanonut mitään. Hänestä ei tuntunut milään.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Amos oli äidin veli ja maailman paras eno.

”Lähdetäänkö seikkailemaan?” Amos tapasi kysyä, ja Sisu oli heti valmiina.

Lähimetsä oli heidän lempipaikkansa.

Vauvana Sisu matkusti Amoksen repussa, tunnusteli sammalta ja maisteli multaa.

Isompana Sisu opetteli pyöräilemään metsätiellä. Amos antoi tukea, kunnes pyörän vauhti vei voiton.

Kerran Sisu ja Amos pystyttivät
puiden alle teltan. Kun metsän
äänet alkoivat yöllä pelottaa,
Amos kantoi Sisun turvallisesti
kotiin.

Sisun oli vaikea uskoa,
ettei Amosta yhtäkkiä
ollutkaan.

Sisu lähti mamin ja Sallin kanssa ulos. Syystuuli tuiversi, ja Salli sukelsi lehtikasaan. Sisulla oli sata kysymystä. Miksi Amos oli kuollut? Voisiko hän vielä tulla takaisin? Jos joku taitava lääkäri auttaisi?

Mamin sanat olivat lohduttomia ja lopullisia. Amos oli poissa.

”Mitä tapahtuu, kun kuolee?” Sisu kysyi.

”Silloin lakkaa elämästä luonamme. Emme voi enää tavata ja leikkiä”, mami kertoi. ”Mutta ei Amos katoa kokonaan. Hän kulkee aina mukana, sydämissämme.”

